

Си́ва

Какво ли ще е, ако този свят красив осъмне
ненадейно утре *сив*? Тревите ще личат едва-едва,
като набола дядова брада, цветята ще поклащат
сиви чашки тѣй, сякаш са поли на Пепеляшки,
сред *сивите* умислени дървета унила *сива* шапчица
ще крета... Снежанка – с бузи *сиви* като прах,
Принцеса върху *сиво* зрънце грах ...
ще имат малки *сивички* мечти.
А сбъдват ли се те, или почти?

Петелът, до перчема *по си* вял, каква ли *сива*
песен би изпял? Навярно звуци срезгави и диви,
подобно пушек – *сиви* и лютиви...

Жълта

Слънчо намисли с *жълти* боички да боядиса
по пътя си всички! Първо помилва с длани нивата
и засияха в *жълто* житата. После в поточето цопна
и ето – слънчеви зайчета припкат и светят,
и като златно поточето блика
покрай изгрялата *жълта* излика...

Жълто – по човката на врабчето,

жълто – в кедриците на детето, а пак жълтурчето
вири носленце, сякаш намига с *жълто* оченце!

И се завърта земята във кръг – *жълта*, подобна
на пресен жълтък...

О, не! Не искам вече да се чудя – копнея в цветен свят да се събудя!

А *сивотата* *та*... Нека *сивотата* да съществува, ала само във мъглата.

Цял ден рисува Слънчо с лъчите, капнал е вече – затваря очите. Ала, преди да заспи в планината, своята картина надписал е:

„Лято“.

